Ingen kan være i tvivl om, at landbruget har det overordentligt svært i disse år. Der er simpelthen ikke længere noget rimeligt forhold mellem den kolossal store arbejdsindsats, der skal ydes i landbruget og så det økonomiske udbytte.
Samtidig med, at en stadig stigende strøm af regler og forordninger gør livet ekstra besværeligt for mange landmænd.
Når det er kommet så vidt, at landmanden snart skal bruge mere tid på at administrere regler og paragraffer en arbejdstid i mark og stald, ja så er fornuftens grænse forlængst overskredet.
Bedre er det ikke blevet med vedtagelsen af den ny fælles landbrugspolitik - den såkaldte Mac.Sharry-plan. Den har bestemt ikke gjort tingene lettere.
Det er naturligvis både nødvendigt og også nyttigt, at der eksisterer en fælles EF-landbrugspolitik, hvor de overordnede linier fastlægges.
Den nyligt vedtagne Mac.Sharry-plan er alt for detaljeret og bureaukratisk og på mange områder i direkte disharmoni med danske forhold.
Det er ikke liberal politik. Og det er selvsagt heller ikke Venstres politik, at landbruget til tid og evighed skal være afhængig af støtteordninger, som f.eks. ha.-præmier, han-dyrs- præmier, amme-ko's-præmier osv., osv.
Disse ordninger har jo efterhånden udviklet sig til et totalt uoverskueligt morads.
Det er heller ikke Venstres politik, at god landbrugsjord skal ligge udyrket og unyttigt hen. Den påtvungne braklægning er noget rigtigt skidt. Der må og skal skabes mulighed for, at den jord, som tages ud af fødevareproduktionen, kan anvendes til andre formål.
Den såkaldte non-food-produktion er et oplagt tema i den sammenhæng. Men der er behov for forskning og udvikling på det område for at få fremskaffet plantemateriale, der er velegnet til energiformål, kemiske formål osv.
Den fælles landbrugspolitik er méd andre ord blevet alt for detaljeret. Den omklamrer jo nærmest i praksis hver eneste landmand og begrænser urimeligt handlefriheden.
Folkeafstemningen i Danmark og Frankrig viste, at der i store befolkningsgrupper er manglende opbakning til Maastricht-traktaten. Det er min opfattelse, at der er endnu mindre folkelig opbakning til den fælles landbrugspolitik.
Her er i ordets bedste forstand brug for subsidiaritet og afbureaukratisering.
Af hensyn til både EF og medlemslandene og den enkelte landmand er tiden nu kommet, hvor vi skal have indført nærhedsprincippet

i landbrugspolitikken.
Det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme de mange vildskud til livs. Med andre ord EF skal fastlægge den overordnede politik og definere dens mål. De enkelte medlemslande skal så selv indenfor rammerne stå for gennemførelsen, og så kan vi trygt allesammen overlade til vor herre, hvor meget han mener, agurkerne skal krumme.
Målet er naturligvis, at landbruget i langt større udstrækning skal have mulighed for at få sin indtjening for produktionen frem for forskellige støtteordninger. Det er et godt liberalt princip.
Oveni de vanskeligheder landbruget har, så har vi også i år oplevet den værste tørke i mange år, som betyder, at mange landmandsfamilier er kommet i en ekstra vanskelig situation. Der er derfor behov for, at der allerede i begyndelsen af folketingsåret fremsættes lovforslag for at komme de hårdest ramte
til hjælp.
Det drejer sig naturligvis først og fremmest om, at landmændene kan få finansieret deres høsttab med statsgaranterede høsttabslån, hvor der også kan være behov for i særlige tilfælde at yde et rentetilskud.
Også EFs regler om direkte indkomststøtte i forbindelse med tørke- og andre katastrofesituationer bør tages i anvendelse.
Endvidere kan frigivelse af investeringsfondsmidler hjælpe til med finansieringen af høsttabene. Endelig kan ændringer i virksomhedsbeskatningen medvirke til at styrke likviditeten i bedrifter med underskud, herunder også høsttabsramte landmænd.
Derudover arbejdes der på at forbedre virksomhedsskatteordningen således, at der opnås en bedre konjunkturudligningsmulighed. Det er selvsagt langt det vigtigste, at landbruget bliver sat bedre i stand til selv at klare situationer, som
vi har oplevet med tørken i år.
Som tidligere nævnt er det Venstres erklærede politik, at der skal større frihed og selvbestemmelse til den enkelte landmand.
Landmanden skal først og fremmest have sin indtægt fra produktion frem for tilskud.
Et positivt element i den forbindelse er, at den nye landbrugspolitik (med alt det kritiske, som er sagt, og som kan siges om den) er at den bør kunne åbne mulighed for, at der nu endelig kan indgås en GATT-aftale. Det er jo landbrugsproblemerne, der i lang tid har spærret for, at der har kunnet træffes en beslutning om øget

frihandel.
Det er min klare opfattelse, at den omstændighed, at EF nu er gået foran med reduktion af produktstøtten bør føre til, at der kan træffes en frihandelsaftale, således at der nu endelig kan åbnes for adgang til nye købedygtige markeder. Det vil selv sagt være til stor gavn for dansk landbrug og dansk landbrugs
eksport at få øget adgang til de købedygtige markeder i såvel Norden som Fjernøsten.
Der er langt mere fremtid for dansk landbrug i større frihandel og øget eksport end i ha.-præmier og braklægning.
Vi har behov for et stærkt og konkurrencedygtigt landbrug; ikke alene af hensyn til eksport og betalingsbalance, men også af hensyn til hele samfundet.